Gânduri pentru 1937

In această zi de Sfântul Vasile, când tradiţia redacţională cere, pretutindeni, anchete şi priviri retrospective, să începem cu o îmbucurătoare retrospecţiune de ordin sportiv.

Anul 1936 a fost din acest punct de vedere, un an fericit. Fericit în sensul unei difuzări — care a luat uneori aspecte extraordinare — a sportului în marile masse ale publicului, fericit din punctul de vedere al sportului practicat pe teren, fericit din punctul de vedere al acţiunii, să-i spunem diplomatice, pe continent.

Pe teren, echipele de cluburi româneşti au realizat rezultate remarcabile. Pe tărâmul internaţional, pe lângă Balcaniadă — care, dealtfel, a eşit din raza preocupărilor noastre oficiale şi particulare — am avut matchuri cu Ungaria şi Jugoslavia, extrem de gustate de publicul din ce în ce mai numeros, dar şi făgăduitor de noui orizonturi.

La box am adăugat, la vechile noastre titluri de glorie, un nou campionat european. A fost un moment splendid acela când 10.000 de spectatori au aclamat în delir pe dârzul nostru Toma Aurel, care, sperăm, ne va aduce... în afară de regretul ce ni l-a provocat prin abandonul titlului său de abia câştigat, satisfacţiunea unor victorii de rezonanţă mondială, acolo în America, în «lumea nouă» care consacră gloriile cu adevărat viabile ale sportului universal.

*

Rugby-ul a trăit şi el momente frumoase în turneul preolympic dela Berlin, iar acum admirabila falangă a Stadiului Român, readuce rugby-ul românesc în sfera de atenţiune a opiniei publice franceze.

In general deci, din punct de vedere sportiv, o ameliorare, o netăgăduită ameliorare a standardului sportului românesc.

Spuneam la începutul acestor rânduri, că anul 1936, a adus câştig sportului românesc — câştig technic şi moral. Un alt câştig, tot atât de important, este desigur acela al marilor masse cari, din ce în ce mai mult, sunt atrase de frumuseţea şi vigoarea sportului.

Football-ul, sportul popular întru toate, aduce mereu noui contingente de spectatori, mai pasionaţi, mai îndrăgostiţi, mai credincioşi.

O singură umbră în acest tablou — şi o spunem cu tot regretul în acest articol care se cere festiv.

Este în afară de orice discuţie că rivalitatea e cel mai sigur mijloc de progres al sportului. Ea aduce emulaţie, iar emulaţia între cluburi aduce progresul pe teren şi progresul în tribune. Cu o singură condiţie însă: ca emulaţia suporterilor să nu întreacă în patimă ceeace însăşi conducătorii nu îndrăznesc a spera.

Ca atmosfera din tribunele noastre să nu ajungă a fi atmosfera mexicană şi ca sârmele protectoare ale terenurilor de sport să nu trebuiască a se transforma în reţele ghimpate, în jurul cărora să se petreacă adevărate războaie — pentrucă atunci sportul ar marca nu acea splendidă înflorire la care năzueşte această manifestare caracteristică a secolului al douăzecilea, ci o decădere, o revenire la moravuri din alte secole, pierdute în umbra vremurilor, la luptele de gladiatori — pentruca atmosfera de pe arena de sport să fie cu adevărat cea visată de marii lui teoreticieni, se cere, acum, în ceasul al unsprezecelea, mai multă înţelegere pentru ideia sportivă, pentru idealismul, pentru năzuinţele ei nobile.

Anul 1937 se anunţă sub auspicii şi mai făgăduitoare sub raportul technic. Anul 1937 va fi un an şi mai bun pentru sportul românesc. In acest moment când se verifică o gestiune trecută şi se anticipează asupra celei viitoare: o recomandaţie se impune: mai multă stăpânire a nervilor. Mai multă sportivitate.

Este urarea pe care o aducem sportului românesc căruia îi dorim, în 1937, anul înfăptuirilor depline la care îi dă dreptul elanul, vitalitatea şi tinereţea sa triumfătoare.

Al. Munteanu

DIN DELICIILE TURISMULUI...

— Insfârşit! Bine că am ajuns la cabană, să ne mai odihnim şi noi puţin...

PASIUNEA SKY-ULUI

O splendidă săritură acrobatică

PROECTELE DE VIITOR ALE CLUBULUI VENUS

expuse opiniei publice de d. av. AL. ELADESCU — vice preşedintele grupării

Ce este şi ce nu este adevărat în tratativele pentru achiziţionarea lui Bodola, Befa, Vikelide şi... Dobay

In perioada aceasta de vacanţă footbalistică, unii ziarişti sportivi înţeleg să întreţină interesul maselor de suporteri ai acestui sport favorit, imaginând adesea ştiri cât mai senzaţionale.

Totuşi şi în lansarea acestor ştiri există o limită, care este fixată fie de inteligenţa, fie de puterea de informaţie a gazetarului care o lansează.

De curând, o gazetă de seară înregistrând o ştire senzaţională, a sărit dincolo de tot ce poate suporta dorinţa de noutate a publicului îndrăgostit de footballul românesc. Această gazetă a anunţat că Venus va achiziţiona pentru anul 1937 pe Dobay şi Bodola, cari, alături de Petea, Humi şi Vichelide, ar forma viitoarea sa linie de atac.

Această ştire, cu toată neverosimilitatea ei evidentă, are nevoie de o punere la punct, de oare ce este vorba de gruparea Venus, către care se află îndreptată astăzi atenţia quasiunanimă a publicului sportiv românesc.

INTRE VENUS ŞI DOBAY

Să procedăm deci în ordine:

Relativ la angajarea lui Dobay, ştirea este pe deantregul inventată. Dobay a tratat cu Venus în anul 1933, când a şi semnat un contract care, ulterior, a fost reziliat prin neexecutarea sa de către ambele părţi.

In anul 1935, Dobay dorind să se stabilească la Bucureşti, s'a examinat, într'o întrevedere la Timişoara cu reprezentanţii Ripensiei şi cu jucătorul în cauză, această chestiune pentru cazul când Dobay ar fi tradus în fapt dorinţa sa de a părăsi Timişoara.

Despre mutarea lui Dobay în Bucureşti, nici nu mai poate fi vorba astăzi şi, în orice caz, nu se mai poate pune problema pentru noi, Venusul, care avem în Ene unul din cei mai buni echipieri ai noştri, în acest Ene, care este o mare speranţă a footballului românesc, atât după părerea lui Platko cât şi a conducerei.

INTRE VENUS ŞI BODOLA

In chestiunea Bodola ţinem să precizăm următoarele:

După informaţiile din presă în legătură cu pretinsa sa rănire, care după unele reportagii era aşa de gravă încât l'ar fi îndepărtat pentru totdeauna de la orice activitate sportivă serioasă, am fost vizitat acasă în seara zilei de 1 Decembrie crt. de doi reprezentanţi autorizaţi ai clubului C. A. O. împreună cu Bodola.

In faţa acestor domni reprezentanţi, Bodola mi-a prezentat o scrisoare a grupărei C. A. O., prin care i se aduce la cunoştinţă că, în cazul când el va semna pentru o altă grupare, C. A. O. este dispus a-i da deslegarea dacă ar ajunge şi el la o înţelegere materială cu această grupare.

Bodola mi-a arătat apoi situaţia lui la C. A. O. din care reeşea clar voinţa lui de a pleca din club şi dorinţa nestrămutată de a juca la Venus — singurul club din Bucureşti sau din ţară pentru care ar mai semna în România şi care l-ar mai putea reţine în ţară. Cu această ocaziune — în termeni cari m'au mişcat — Bodola mi-a arătat tot ce se ştie şi se cunoaşte în ţară despre atmosfera de frăţie şi de prietenie ce există între toţi echipierii Venusului şi între aceştia şi conducere şi care l-au făcut ca singura lui dorinţă şi ambiţie sportivă să fie astăzi aceia de a îmbrăca tricoul Venusului şi de a lupta pentru culorile acestei grupări.

— «*Ştiu că sunt considerat minoritar*» — spunea el — «*dar cred că Venus, văzând dorinţa mea şi având în vedere comportarea mea în trecut, ar putea să examineze cazul meu în mod special*».

Nu am putut să-l asigur pe Bodola că va fi satisfăcut, întru cât, fiind vorba de o excepţie la directivele de conducere ale grupărei noastre, aceasta excedea puterile mele în conducerea Venusului, i-am promis însă că voi supune comitetului cererea sa în termenii atât de sinceri şi de mişcători în care mi-a fost formulată şi îi voi comunica răspunsul în trei zile.

Bodola m'a rugat atunci să-i spun care este părerea mea personală asupra admiterei lui. I-am răspuns că în anul 1933 o măsură excepţională a intervenit în ce priveşte pe Dobay, că, deci, există un precedent şi că, personal, mă voiu ralia la părerea majorităţei. Era tot ce puteam să răspund, ţinând seamă atât de forma în care Bodola şi-a formulat cererea cât şi de faptul că conversaţia avea loc la mine acasă.

Atunci, cei doi reprezentanţi ai grupărei C. A. O. mi-au arătat şi ei o scrisoare, din care reeşia că un club din Franţa ar oferi pentru Bodola suma de 150.000 franci francezi — circa 1.100.000 lei, — sumă din care gruparea C. A. O. i-ar da şi lui Bodola o oare care parte.

Domnii reprezentanţi ai lui C. A O. au arătat apoi că pentru Venus ar fi dispuşi să mai lase din această sumă şi au făcut un apel la noi ca să dăm posibilitatea lui Bodola să rămână în ţară, — pentru a se evita o campanie prin presă contra lor.

Am ripostat, bine înţeles, că faţă de asemenea pretenţiuni materiale cred că dorinţa lui Bodola nu mai poate fi examinată, de oare ce, chiar în cazul unei soluţiuni favorabile pentru el, nu am fi dispuşi în nici un caz să plătim măcar o treime din această sumă.

Mai mult încă, la insistenţele lui Bodola, care ţinea să mă asigure — ceia ce eram dealtfel convins — că el e perfect sănătos şi că nu-i nimic adevărat

(Continuare în pag. 9-a)

Hop sări şi, treizeci şi şapte!..

Hop sări şi treizeci şi şapte,
Ce nu ai nici dinţi de lapte,
Să faci actul de prezenţă
Tocmai bine, la scadenţă.

*

Fraţii tăi ce decedară.
N'au fost nişte pierde-vară.
Ei au fost bogaţi în fapte.
Dragul meu treizeci şi şapte!
Vremurile de-altădată...
Azi concepţia-i demodată,
Sport pentru muşchiulatură!
Fugi d'aici că toţi te 'njură,
Astăzi toată lumea joacă
Dar şi clubul ce-l mai toacă!
Unde-i vremea dinainte
Când la match peirdeai şi-un dinte
Iţi frângeai şi maxilarul
Fără să-ţi sară muştarul,
Rămâneai chiar fără oase.
Doar să scoţi... matchuri frumoase.
Ca pe vremuri te mai vreau
Cu-Onorică Nicolau,
Cu Traian Paraschivescu
Şi cu Mity Niculescu,
Când juca football Costel,
Sparta o ducea Titel,
Când Bacinsky, ca portar,
(Azi la curse este star
Că e mare proprietar)
Era bun şi temerar.
Când după un match finală,
Deşi tot era scofală,
Nu visai la premii, vere,
Recompense şi avere,
Ci trăgeai un ţap de bere.

*

Uite-ţi spun acum în şoapte,
Dragul meu treizeci şi şapte;
Pentru anul care vine,
(Ştii că te-am crezut pe tine!)
Ia te rog şi să faci bine
Să ne-aduci, fără chitanţe,
Şaptezeci de performanţe
Să pot face pe fudulu
Până şi în Honolulu.
Adu-ne'n primul trimestru,
Aerian sau chiar terestru
Cinci boxeuri, dar matahale,
Pentru titlurile mondiale.
Adu-ne avioane nene
Pentru raiduri aeriene.
Dă-i lui F. R. Box un gong
Asistenţă la ping pong,
Un balot de crêpe de chine
Pentru volley femenin
Şi un coş fenomenal
Celor dela basket-ball.
Adu neică pe terenuri
Patruzeci şi opt de trenuri
Cu-asistenţă de paradă
Şi sticle de limonadă.
Adu pe nerăsuflate,
Pentru matchuri disputate,
Cantităţi mai mari de vată
Garduri de sârmă ghimpată
Şi o targă tapisată.
Lui Luchide dă-i matale
Matchuri internaţionale,
Că-l îngraşe bucuria
Când câştigă România,
Dă-i lui Bârsu, să-i faci gloria
O victorie cu... «Victoria»,
Iar lui Chiriceanu, vere,
Ca să-i faci şi lui plăcere
Dă-i pe «Wunderteam» să joace
Cu juniorii lui şi pace...

*

Domnului Maior Brezeanu
Să se bucure tot anu,
Dă-i litigii cât mai multe
Ca să aibă ce să-asculte.
Lui Urzică, frăţioare,
Dă-i bilete de favoare
Că e amator de artă
Şi... să aibă ce să 'mpartă
Lui Istrati bunăoară
Dă-i un tanc care şi sboară,
Arsenalul şi-o armată:
Vine campionatu'ndată!
Haţiegan, te şi sărută,
Dă-i ceva de Doamne-ajută
Ca să umple visteria
Dă-i toată monetăria.

*

Lui Costel, că-i din partid
Adu-i strugurii... lichid
Ca să bea cât mai... solid.
Galeriei, că-i e drag,
Megafoane'n esofag,
Locuri gratuite toate,
Bune şi numerotate
Şi ciomege automate,
C. C. R.-ului, de vrei,
Dă-i şi lui ceva idei
Ca să facă un program,
Şi în locul lui Avram,
Care nu are habar,
Adu şi un secretar,

*

Să aduci pertinamente,
Lui Denis, regulamente
Iar lui Iancu Ceaureanu
Dă-i să aibe pe tot anu
Matchuri multe de-arbitrat
Că-i stilat şi manierat.
Să dai matchuri, fără frică,
Şi lui Iliescu Tică...
Tu hipiştilor de soi
Să le dai ce-ţi spunem noi,
Nu le da deloc programe,
Monte, date, kilograme,
Pronosticuri raţionale...
Dă-le doar atât: parale,
Dă nocturnelor o torţă
Slăbănogilor o forţă,
Dă sportivilor ce-ei vrea,
Numai să le dai ceva!

*

Fiindcă te-am cinstit asi noapte
(Cred că ştii că nu cu lapte)
Să te văd să treci la fapte,
Dragul meu treizeci şi şapte!

A. Noi

UN DECEPŢIONAT...

— Mi se pare c'am greşit agresa. Nu ştii mata unde se joacă un match de football?...

FINALA!...

Nuvela din lumea footballului

de JAQUES POUJADE

Excelenta revistă pariziană «Football» a instituit un concurs pentru cea mai bună nuvelă sportivă. Premiul I a fost câştigat de d. Jacques Poujade, a cărui nuvelă, intitulată «Finala», o reproducem în rândurile ce urmează...

Bob Beattie urcă centura de beton şi ajunse în partea de sus a tribunei, populată pe jumătate, deşi mai era destulă vreme până la începerea matchului.

De trei zile rătăcea fără nici un Dumnezeu dealungul docurilor din Glascow, culcându-se noaptea în şantierele portului.. Se apucase să facă o vizită... inopinată şi... confidenţială în casa lui Donald Stewart şi plecase de-acolo cu amintirea câtorva bancnote...

Cercetările poliţiei, dar mai cu seamă ale inspectorului Mac Gellivray, au dus repede la concluzia că autorul furtului nu poate fi altul decât Bob Beattie, o veche cunoştinţă a justiţiei, care lăsase la faţa locului amprente digitale indiscutabile...

Bob Beattie avea deci tot dreptul să se considere un om căutat... Şi încă ce căutat...

Sâmbătă această însă, plictisit de atâta vagabondaj, de toată mizeria nopţilor dormite cu frica în sân, Bob se hotărî să abandoneze gri-

jele şi să-şi caute câteva momente de recreaţie...

Se disputa finala Cupei Scoţiei la football. Intâlnirea avea loc la Hampden-Park şi opunea pe Rangers, eternilor lor rivali dela Celtic. Ori Bob din copilărie încă, în acelaş timp când învăţa să trăiască în dauna altora, creştea cu o admiraţie irezistibilă pentru Rangers...

Acum, ca orice suporter care se respectă, venisee să-i vadă, disputând matchul lor cel mai important: finala Cupei Scoţiei...

Incetul cu încetul, tribunele se umplură. Curând nu se mai zărea un singur loc liber...

Bob tocmai admira panorama stadionului, când simţi că cineva se aşează lângă el. Inima începu să-i bată cu putere şi îi fu deajuns să arunce o privire furişată pentru a constata cu groază că vecinul de bancă era Mac Gellivray, care îşi fuma pipa...

— A, dumneata?... Se putea să nu ne întâlnim?... bombăni Bob.

Inspectorul nu răspunse nimic. Se mulţumi să surâdă.

Bob scrâşni din dinţi:

— Nu se poate spune că n'ai flair...

— Ei, ce vrei, meseria...

— Probabil că vrei să mă ridici imediat? continuă Bob.

Inspectorul tăcu...

— Ascultă, Mac. Fii om cumsecade. Am băgat un shiling, un shiling întreg în istoria asta. Şi apoi e ultimul match pe care îl voiu mai vedea.

— Am înţeles. Şi sunt de acord.

Apoi, ca pentru a-şi scuza această slăbiciune, adăogă:

— Fiul meu mai mare joacă astăzi în echipa Celtic...

— Hm!... Orgoliu patern!... replică Bob sarcastic. Ai dreptate, inspectore: e primul din dinastia lui Mac Gellibray care se poate intitula footbalist...

Inspectorul roşi...

— Ce vrei să spui cu asta?

— E clar, răspunse Bob... Sunt douăzeci de ani de-atunci, dumneata jucai portar la Amicala Poliţiei, iar eu îţi marcam cinci goaluri, dintre care două din penalty...

Inspectorul răspunse liniştit:

— Astăzi însă, eu voiu marca din penalty...

Ceasul depe tribuna centrală arăta orele 3. Fotografii pătrunseră pe teren, odată cu policemanii, veniţi pentru a asigura paza terenului...

Câteva minute mai târziu, apărură şi echipele: albastru, Rangers, albverde, Celtic...

— Iată-mi băiatul! exclamă inspectorul. Ala care are balonul...

Bob nu se putu opri să nu admire stilul suplu al tânărului blond, care purta balonul cu o dexteritate impresionantă.

Urmară apoi preliminăriile: florile, schimbarea steagurilor... Lumea era numai nervi...

Insfârşit se auzi fluerul arbitrului: începuse matchul...

Un match dârz.

Oamenii luptau cu un avânt extraordinar. Mulţimea, ambalată de ritmul frenetic al partidei, lua parte la spectacolul matchului, cu strigăte puternice de încurajare...

— Haide, Celtic!...

— Haide, Rangers!..

Un minut înainte de pauză, extremul dreapta al Rangersilor scăpă pe tuşe cu mingea şi centră precis în faţa goalului. Un înaintaş albastru interceptă rapid balonul şi mingea, fulgerată de un shoot năprasnic, se duse glonţ în plasa lui Celtic, sub ochii consternaţi ai portarului...

O furtună de urlete năvăli în stadion.

— Bravo, Rangers!... Bravo, Rangers!...

O clipă mai târziu, arbitrul fluera sfârşitul reprizei...

— Tot Rangers, exclamă Bob. Câştigă cum vor...

— Nu e atât de sigur, murmură inspectorul.

— Ţin rămăşag... isbucni Bob.

— Ce rămăşag?

— Dacă... Şi Bob deveni palid...

— Aha înţeleg. Ţiu rămăşagul. Dacă învinge Celtic, te arestez... In caz contrar...

— Pe cuvânt de onoare? întrebă Bob, cu vocea stinsă.

— Pe cuvânt de onoare!

Jucătorii reintrară pe teren şi jo-

(Continuare în pag. 9-a)